

Hikaye

M. Doğan KARAKUŞ

FOTO

Sarmaşıkların,salkım söğütlerin, zakkum ve akşamsefalarının duvar diplerindeki suskun ama canlı hallerine benziyorlardı, sıralı sandalyelerde oturanlar. Film başlamamıştı henüz. Analar çocuklarına;

"Gözünü perdeden ayırma!" diyorlardı.

Pür dikkat, nefesler tutulmuş, gözler dikdörtgen biçimindeki duvara, sinema perdesine dikilmişti.

"Ana bir şey göremiyorum!" diyordu çocuklar.

Çıt çıt çıkıyordu çekirdeklerin dişler ile buluşma sonlarındaki sesi. Dışarıda çığırtkanın filmi tanıtan cırtlak sesi duyuluyordu.

"Aşk, hicran, gözyaşı bu filmde!"diyordu;

"Bir mendil yetmez hanım abla!"

Kasabanın ilerisindeki tepenin ardına düşünce güneş; alacalık yayılırdı usuldan. Serin, sessiz bir alacalık. Kurulan hayma altı sofralarından yükselen tabak, kaşık gürültüleri arasında yemekler çar çabuk yenir, sofralar kaldırılır, gezmeler ve sinemaya gitmeler için hazırlık başlardı. Bayramlık fistanlar çıkardı sabun kokulu sandıklardan. O kokulara gül, lavanta, mantıvar, leylak, yasemin, nergis, sömbül kokuları da karışırdı. Çünkü bu çiçekler çamaşırların arasına özenle yerleştirilir, burcu burcu kokmaları sağlanırdı giysilerin. Kasabanın gün batımındaki serinliğine karışırdı kokular. Biraz er vakitli çıkılırsa evlerden; şöylesine salını salıniverirdi endamlı yürüyüşler şehir parkına doğru. Alımlı giysiler, baş döndürücü kokular, serin havaya aşk kokusunu karıştırmaz mıydı diye bir soru takılıyordur kafanıza. Elbet karıştırdı aşk kokusunu koku sahipleri. İşte o aşk kokularının ardından delikanlılar yürürlerdi ütülü pantolon, taranmış saçlar, dudaklarda melankolik şarkıların ısıklara dökülmeleriyle. Serin bir toprak kokusuna karışırdı onlarca aşk kokusu: Baygınlığını sergierdi kasaba sokaklarında.

Abla bu kokulardan memnun ruh halinin fiziğine yansımasıyla erkeğinin koluna girmiş; kırmızı puanlı, kısa kollu entarisinin fırırlı eteğini savurarak yürüyordu. Her adım atışında diz bükümünün azıcık yukarısında dolgun bacakları tüm beyazlığı ile görünüyordu. Kasabanın kadınları kıskanç bakışlarını diyorlardı, Abla'nın süt beyazı kollarına, bacaklarına, gerdanına. Hatta, kırmızı boyalı dudaklarına bile. Kısa kesilmiş dalgalı saçlarını tarayarak başını yana, geriye öyle bir sallayışı, o kırmızı dudakların gerilip öyle bir kahkaha atışı vardı ki; serin sessizliğinde çınlar, duyanları delirtirdi. Kasabanın erkekleri Foto'ya bakardı küçümseyerek;

"Ayaline sahip olacaksın arkadaş!"

"Avrat milleti kişnemeyecek!"

"Aranıyor mu ne?" benzeri sözleri bağırarak söylerlerdi. Hiç aldırmazlardı bile. Başları dik, birbirlerine daha da yaslanmış, sokulmuş hale girerler, hasetlik çatlamasına uğramalarına neden bile olurlardı.

Sinema salonları yazlıklarından ışıkların alacakaranlığı yarıp gökyüzüne doğru yükselmesiyle birlikte çığırtkanların sesleri de yükselirdi. Hayat, aşk ile var olmanın tadına varıyordu bu ses ve ışıkların yükselmelerinde.

"Aşk, ızdırap, hicran, gözyaşı bu filmde!"

"Bir mendil yetmez abla!"

Ağlaya ağlaya gözleri kızarmış genç kızların, evli hanımların hıçkırıklarının gecenin yıldızlı maviliğinde yankılandığı sinema dönüşlerinde kadınlarını azarlarcasına;

"N'oldu?"

"Kocan mı öldü?"

"Anan, baban mı onlar?" benzeri çıkışmalar zaman zaman şiddete doğru dönerdi. Bu hallerde Abla ile Foto'nun hangi aşk sarılmalarında olduğunu merak etmemek elde değildi. Gece aydın bir ışıltılı serinliği yaşarken cırlavıkların sesini duyup, kurbağaların sıçramalarındaki vıraklamaları ninnileşince bir hoş olurdu kasaba halkının içi. Önce bir esrikliğe uğrar, hayıflanmalar artar, öfkelenmelerin yerine aşk sözcükleri gelir yerleşirdi. Kavak ağaçlarının nazlı süzülüşünde olurdu kadınlar. Tatlı ürpermelere uğrayan bedenlerin hisirtili sarılışlarını duyardı komşular. İşmar ederlerdi karı kocalar birbirlerine. Çocuklarının üstlerine çekilen örtülerle birlikte işaret parmakları dudaklara gider;

"Şşşşt! Uyu bakalım!" derlerdi yarı azarlama tonunda.

Foto ile Abla bunların dışındaydılar. Dünya umurunda olmazdı ikisinin de. Sarmaş dolaş olmuş hallerinin adım, kâlp atışları bile aynıydı; sevgi denizinde yüzüyorlardı.

Foto düzgün fiziğiyle erkeklerin; abla şuh halleriyle kadınların kışkanç bakışlarına uğruyorlardı.

"Haspa!" diyordu kadınlar, Abla'ya;

"Pezevenk!" diyordu erkekler Foto'ya.

Bacak kıvrımlarının diz bükümünden yukarısı yürek hoplatıyordu. Hafif esen bir rüzgar, Abla'nın şarkı tınları eşliğinde şöyle fır dönmesi eteğini yukarı kaldırıyordu. Kırmızı puanlı beyaz eteğin büründüğü bacakları azıcık görünse de yürek hoplatmaya yetiyordu.

Bakışlarındaki kışkançlık, içlerindeki özlemin dışı vuruşuydu kasabanın kadın ve erkeklerinin.

Ahmet efendi caddeye adım attığı anda tütün tabakasından bir tutam sarı kız saçlı çıkarıp dolayacaktı sigara kâğıdına; çakaralmazının isli yanışında ömür üfürüğü dumanı savuracaktı bıyıklarını burarak. Gert gert gerinecekti. Omuzları dik, döşü gergin, kolları pazulu, bakışları sert olmalıydı. Sonra oturmalıydı taş kahvenin iğreti iskemlesine. Tavşan kanı bir çay, tütün, Mehmet ağayla hasbihal etmeliydi. Akşam olunca acıkmış bir mideyle eve girerken kalınlaşan bir sesle bağırmalıydı avlu kapısından;

"Ne bişirdin avraat!"

"Bişmee!" demeliydi. Bişmeyi sevmediğini bile bile söylemeliydi hem de. Celallenip daha da sert tonda bağırmalıydı. Sesi duyulmalıydı komşularca.

"Bak!" demeliydi Hasan;

"Nasıl bağırıyor avradına Ahmet! Herkesi Foto mu sandın? O avradının eteğinin altına pıslanacak neredeyse."

Tabakasından çıkardığı tütünü özenle sardı, yaktı, kahvenin boz dumanlı havasına öyle bir savurdu ki...

"Hay'rola?" dedi kahveci;

"Durgunsun bugün. Canın bir şeye mi sıkkın?"

"Heee!" dedi Ahmet.

"Neye?"

"Hiç..."

"Hiç olur mu? Mutlak bir durum var ki sıkkın görünüyorsun."

Bir nefes duman daha savurdu Ahmet. Karısının, komşu evin avradının da örnek aldığı Abla'ya sıkkın olduğunu söylese...

"Cık!" dedi kendi kendine;

"Olmaz!"

Caddeye bakındı. Yılların Malta taşı döşeli bu caddeden kimler gelip kimler geçmemişti ki! Düşlerin en koyusuna daldığı anda kol kola girmiş Foto ile Abla'yı görünce benzinin sarardığını, kanının donduğunu hissetti;

"Ulan!" dedi içinden;

"Ulan senin yedi sülaleni..."

Kahveci bıyık altından bir gülümseme fırlattı kahvehanenin boz bulanık mavimsiliğine.